

- 4) Odwołania w sprawach C-623/16 P i C-624/16 P zostają oddalone.
- 5) Scuola Elementare Maria Montessori Srl pokrywa połowę własnych kosztów poniesionych w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-622/16 P, a także dwie trzecie kosztów Komisji Europejskiej i własnych kosztów związanych z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej w przedmiocie skargi w sprawie T-220/13.
- 6) Komisja Europejska pokrywa, co się tyczy własnych kosztów, jedną trzecią kosztów związanych z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej w przedmiocie skargi w sprawie T-220/13 oraz koszty związane z postępowaniami odwoławczymi w sprawach od C-622/16 P do C-624/16 P, zaś co się tyczy kosztów poniesionych przez Scuola Elementare Maria Montessori Srl – jedną trzecią kosztów związanych z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej w przedmiocie skargi w sprawie T-220/13 oraz połowę kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym w sprawie C-622/16 P, jak też koszty poniesione w ramach postępowania w sprawie C-623/16 P.
- 7) Republika Włosa pokrywa własne koszty poniesione w sprawach od C-622/16 P do C-624/16 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV / Tetsuji Shimizu

(Sprawa C-684/16) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Uregulowanie krajowe przewidujące utratę niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu i ekwiwalentu pieniężnego za ten urlop w razie niezłożenia przez pracownika wniosku urlopowego przed ustaniem stosunku pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Obowiązek wykładni zgodnej prawa krajowego – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 31 ust. 2 – Możliwość powołania się w ramach sporu pomiędzy jednostkami

(2019/C 16/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Druga strona postępowania: Tetsuji Shimizu

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego w braku złożenia przez pracownika wniosku o umożliwienie skorzystania z prawa do corocznego płatnego urlopu w danym okresie rozliczeniowym pracownik ten traci wraz z upływem tego okresu – automatycznie i bez uprzedniego sprawdzenia, czy pracodawca rzeczywiście umożliwił mu skorzystanie z tego prawa w szczególności poprzez odpowiednią informację ze swej strony – dni corocznego płatnego urlopu przysługujące na mocy wspomnianych przepisów za rzeczony okres, a w związku z tym prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop w razie ustania stosunku pracy. Na sądzie odsyłającym ciąży w tym względzie obowiązek sprawdzenia, przy uwzględnieniu wszystkich przepisów prawa krajowego i zastosowaniu uznanych w porządku krajowym metod wykładni, czy może on dokonać wykładni tego prawa, która mogłaby zapewnić pełną skuteczność prawa Unii.

- 2) W razie niemożności dokonania wykładni uregulowania krajowego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym w sposób zapewniający jego zgodność z art. 7 dyrektywy 2003/88 i art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych z tego ostatniego postanowienia wynika, że sąd krajowy rozpoznający spór pomiędzy pracownikiem a jego byłym pracodawcą mającym przymiot jednostki powinien odstąpić od stosowania wspomnianego uregulowania krajowego i zadbać o to – w razie gdyby pracodawca ten nie był w stanie wykazać, że dochował wszelkiej należytej staranności, aby pracownik miał rzeczywiście możliwość skorzystania z przysługującego mu corocznego płatnego urlopu na mocy prawa Unii – by wspomniany pracownik nie mógł zostać pozbawiony ani nabytego prawa do takiego corocznego płatnego urlopu, ani w związku z tym w przypadku ustania stosunku pracy ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop, którego wypłacenie obciąża w tym przypadku bezpośrednio pracodawcę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Danieli & C. Officine Meccaniche SpA i in. / Regionale Geschäftsstelle Leoben des Arbeitsmarktservice

(Sprawa C-18/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Przystąpienie nowych państw członkowskich – Republika Chorwacji – Środki przejściowe – Swoboda świadczenia usług – Dyrektywa 96/71/WE – Delegowanie pracowników – Delegowanie obywateli chorwackich i obywateli państw trzecich do Austrii za pośrednictwem przedsiębiorstwa mającego siedzibę we Włoszech

(2019/C 16/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Danieli & C. Officine Meccaniche SpA, Dragan Panic, Ivan Arnautov, Jakov Mandic, Miroslav Brnjac, Nicolai Dorassevitch, Alen Mihovic

Strona pozwana: Regionale Geschäftsstelle Leoben des Arbeitsmarktservice

Sentencja

- 1) Artykuły 56 i 57 TFUE oraz rozdział 2 pkt 2 załącznika V do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Chorwacji oraz dostosowań w Traktacie o Unii Europejskiej, Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jest uprawnione do ograniczenia, poprzez ustanowienie wymogu uzyskania zezwolenia na pracę, delegowania pracowników chorwackich, którzy są zatrudnieni przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w Chorwacji, w przypadku gdy oddelegowanie tych pracowników następuje poprzez ich wynajęcie, w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, przedsiębiorstwu mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim w celu świadczenia przez to ostatnie przedsiębiorstwo usług w pierwszym z tych państw członkowskich.
- 2) Artykuły 56 i 57 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie jest uprawnione wymagać, by obywatele państwa trzeciego wynajęci do pracy przedsiębiorstwu z siedzibą w innym państwie członkowskim przez przedsiębiorstwo także mające siedzibę w tym innym państwie członkowskim w celu świadczenia usług w pierwszym ze wskazanych państw członkowskich posiadali zezwolenie na pracę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.